

Banița și patul

| Psalmul 119.104: Prin rânduile Tale am primit pricepere.

În Matei 5.14-16, Domnul le spune ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii; o cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă; nici nu se aprinde o lumină și se pune sub baniță, ci în sfeșnic, și luminează pentru toți cei care sunt în casă. Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor.” În Evangheliile după Marcu și Luca, la „baniță” se adaugă și „patul” (compară cu Marcu 4.21; Luca 8.16).

Cu siguranță, Domnul nu a ales aceste două obiecte fără un scop, iar la întrebarea de ce a făcut-o nu este prea greu de răspuns. Banița este o măsură de volum, folosită pentru a măsura cereale, fructe și altele asemenea, amintind astfel de comerț și afaceri. Patul este un obiect casnic, care servește la odihnă și poate duce ușor la lene. Cel leneș se învârtă în patul său, ca ușa în balamale (compară cu Proverbele 26.14).

Astfel, ne sunt revelate cele două mari pericole, care amenință mărturia noastră. Suntem chemați să lăsăm lumina noastră să strălucească înaintea oamenilor, să dovedim cine suntem în mijlocul mărturisirii generale formale. Dumnezeu este lumină și de la El provine toată lumina. Aduși la lumină, chemați la o umblare în lumină, noi trebuie acum să-L reprezentăm în această lume pe Cel în care Dumnezeu S-a revelat și care a strălucit odată aici ca lumină adevărată. Puterea de strălucire a acestei lumini nu s-a diminuat niciodată în El. Ea a strălucit mereu clară și luminoasă, zi și noapte. La fel și noi trebuie să lăsăm lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele noastre bune și să-L glorifice pe Tatăl nostru care este în ceruri.

Dar aici ne stau în cale două obstacole, care sunt complet diferite între ele, dar amândouă de natură foarte serioasă. Chiar dacă unul dintre noi este în mod special înclinat să se implice în treburile vieții, iar celălalt este mai înclinat spre comoditate și lene, ambele obstacole ne creează probleme, în funcție de moment și de circumstanțe. Știm foarte bine cât de fatal este pentru omul nostru interior când lucrurile acestei vieți, câștigurile exterioare, creșterea sau scăderea bunăstării noastre etc. ne umplu inimile. Lumina noastră dispare atunci din ce în ce mai mult sub obroc. Ea nu mai strălucește în propria casă, nici în cercul credincioșilor, nici în lume. În cele din urmă, nu mai avem timp să ne preocupăm de bunăstarea spirituală a membrilor familiei, și cu atât mai puțin timp să vizităm frații și surorile; nu mai avem timp nici măcar pentru a participa la importante ore de rugăciune și edificare din serile săptămânii, cu atât mai puțin pentru a ne preocupa cu dragoste de bunăstarea eternă a altora. „Banița” acoperă treptat totul, nici o rază de lumină nu mai pătrunde prin împrejmuirile sale solide. Este grav când se ajunge în acest punct!

Lenea naturală și tendința spre confort pot duce la un rezultat similar, deși sunt în contradicție directă cu ceea ce am analizat până acum: activitate plină de zel, poate febrilă, într-un caz, și odihnă plăcută, în celălalt. Chiar dacă știm că ar trebui să facem una sau alta, că ar trebui să urmăm o cale sau alta, totuși nu ajungem să o facem. Poate că, la fel ca odinioară la pâraiele lui Ruben, „au fost mari sfătuiri ale inimii” (Judecători 5.16), dar *nu se întâmplă nimic*. Nu este de mirare. Când stai lângă staule și asculți sunetul dulce al flautului, eforturile drumului, greutatea slujirii sau luptei par atât de mari, încât nu te poți mobiliza. Drumul este atât de lung și întunecat, vremea atât de rece și umedă, aerul din sălile de adunare atât de apăsător, oamenii atât de nerecunoscători și respingători, relațiile cu ei atât de obositoare! Deja Solomon spune: „Leneșul zice: «Este un *leu fioros* pe drum! Un *leu* este în mijlocul străzilor»” (Proverbele 26.13). Lampa

a dispărut sub pat. Doar o slabă licărire de lumină pe podea indică prezența ei, dar nu este de folos nimănui.

Dragă cititorule! Pictez eu o imagine prea sumbră? Nu a fost așa uneori și cu noi? Nu a stat adesea lampa ta și a mea sub obroc sau sub pat, în loc să ardă luminos și vesel spre gloria Domnului nostru și spre folosul celor din jur? Nu a lipsit adesea lumina ei în cercul familiei, în adunare și în relațiile cu lumea? Nu-i așa? Să nu ne ferim de seriozitatea acestor întrebări. Ele sunt cu atât mai justificate cu cât se apropie *ziua* în care fiecare dintre noi va primi răsplata și lauda lui Dumnezeu. Încă puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va mai întârzia! (Evrei 10.37). El Însuși spune: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui.” (Apocalipsa 22.12).

„O, Doamne-ntreagă viața mea,
Să fie pe deplin a Ta”,

cântăm noi cu bucurie, și așa este drept. Dar să nu uităm de „obroc” și de „pat”!

Titlul original: Scheffel und Bett

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 161-164.